בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צ ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

פרשת **תרומה**

ד' אדר א' תשע"ו

גליון 284

לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	4:47
מוצש"ק	6:01
ר"ת	6:41

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:23
סוזק"ש ב'	9:05
סוז"ת א'	9:33
סוז"ת ב'	10:01

טיב המערכת

הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ' זצ"ל ~ נצור לשונך מרע ~

במלאת י"ב חדשים להסתלקותו לשמי רום, של הגה"צ רבי לוי רבינוביץ זצוק"ל, בעל "מעדני השולחן", אביו של יבלחט"א מו"ר שליט"א, זכור נזכור את החיות העצומה והאור הגדול אשר היה מזריח, בביקוריו בצל קורת קהילת "שבתי". דיבוריו הנלהבים, ושיחותיו החביבות, היו מפיחים מדה גדושה של התעוררות לד' ולתורתו.

נקודה עצומה שהיתה נר לרגליו, היא הזהירות העצומה בשמירת הפה מדיבורים אסורים.

כשהיה מדבר מענין זה, היה ממש בבחינת "הוא היה אומר", מה שהוא בעצמו - זאת היה אומר! וכמו שהעיד על עצמו בערוב ימיו, שמעודו לא דיבר לשון הרע על איזה אדם מישראל.

בעודו נער כבן שמונה שנים כבר התייתם מאביו ומאמו ל"ע, ובהיותו בודד בעולמו קיבל על עצמו שכל ארחות חייו יתנהלו על פי דעת ה'חפץ חיים', וספריו יהיו נר לרגליו. ואכן, כל פעולה שהיה עושה היה מתבונן אם ראוי לעשותה ע"פ השקפת ה'חפץ חיים'. ואם היה נראה לו שאם היה עומד ליד מרן ה'חפץ חיים' לא היה ניחא לו צעד זה, היה נמנע מלעשותו.

מובן מאליו שבין הקבלות שקיבל על עצמו, היה ענין שמירת הדיבור, שענין זה היה מהדברים הבולטים שעורר עליהם מרן ה'חפץ חיים', כידוע.

ואכן, בעודו בחור צעיר לימים הרגישו כל רואיו בדיבורו הנקי והזך, ובין אנשי ירושלים של מעלה היו פונים אליו בעלי הנפש המורמים שבעם, כדי להתברך מפיו. והיה נעתר לבקשתם ובירכם, והללו הודו שברכותיו נתקיימו במלואם, וכל זה היו תולים בזכות שמירת פיו.

וכאימרה הידועה על הפסוק 'לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה', שכל מי שנזהר שלא לחלל את דיבורו, אזי "כל היוצא מפיו יעשה" הקב"ה.

גם את ספריו 'מעדני השולחן' על שו"ע יורה דעה עשה כמתכונת ספרי 'משנה ברורה' על אורח חיים. כשכוונה עמוקה יש לו בזה להמשיך את משאת חייו של מרן ה'חפץ חיים' זצ"ל.

יהי רצון שנזכה ללכת בדרכיו, לשמור פינו ולשוננו, ולנהל את כל אורחות חיינו בדרך ההלכה הצרופה.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

טיב הפרשה

משיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א

לאורו נסע ונלך

במלאת י"ב חודש להסתלקות הגה"צ רבי לוי הכהן רבינוביץ זצ"ל, ראינו לנכון ללקט מתוך שיחותיו של רבינו כמה וכמה עובדות והליכות מצדיק נשגב זה, אשר יש בהם כדי ללמד אורחות חיים, ויהיה זה לזכרו ולעילוי נשמתו.

בפתח דברינו ראינו לנכון לציין מאמר מדברי רבינו בספר טיב התורה, על מאמר הכתוב בפרשתן (כה, ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. שעל זה פירש רש"י: ועשו לשמי בית קדושה. עכ"ל. מדבריו רואים שבכדי לעשות דבר שתהיה לשם השי"ת, צריך שיהיה מתוך כוונה רצויה, לשם שמים, ללא שום נגיעה ופניה, כי הן בנדבת המשכן נאמר 'ויקחו לי', והן בהקמת המשכן כתוב 'ועשו לי', כי בכדי שתהיה הדבר רצוי בשלימות לשמים צריכים שתהיה כל כולה בלתי לה' לבדו.

ומביא שם רבינו מספר צוואת הריב"ש שכתב: "ובכל דבר שיעשה, יחשוב בזה שהוא עושה נחת רוח לבוראו יתברך, ולא לצורך עצמו אפילו מעט, אפילו אם עשה שיהיה לו תענוג בעבודתו, זהו לצורך עצמו, ובכל דבר שיעשה יחשוב שעושה נחת רוח בזה להשכינה, ולא יחשוב במחשבתו אפילו מעט לצורך הנאתו, כי הבל וריק, ולמה יעשה להנאתו, וגם אם עושה כמה דברים והכנות כדי שיוכל לעבוד בדביקות, ויהיה לו תענוג בעבודה זו, גם זה עובד לצורך עצמו, רק עיקר שתהיה כל עבודתו לצורך השכינה, אפילו מעט לא יהיה לצורך עצמו", עכ"ל.

שתי נקודות נחוצות בעניני עבודת השי"ת כלולים באלו הדברים הנזכרים מצוואת הריב"ש. האחת הוא עצם העבודה שתהיה לשם שמים בלבד ללא שום מטרה עצמית. והשניה היא המחשבה הקדומה להמעשים שעושים, להתבונן בכל דבר האיך לעשותו באופן הרצוי ביותר, שתהיה כולה לשם שמים, ללא שום פגם, כי לפעמים יכולים לעשות איזה מצוה, אך מאחר שלא עושים אותה מתוך התבוננות נוחלים הפסד בצידה, כי יתכן שע"י אותה פעולה, גורמים איזה דבר המביא לידי תקלה.

נראה כי אין מלים שיכולים לתאר את מהותו של רבי לוי זצ"ל יותר מדברי צוואת הריב"ש האלו, כל מהותו היה עבודת ה' לשמה, וכל פעולה שעשה היה מתבונן מקודם האיך לעשותה באופן שיהיה זה לרצון השי"ת, עוד משחר טל ילדותו כשנשאר יתום מאביו ואמו, בהיותו אז בודד בעולמו קיבל על עצמו שכל ארחות חייו יתנהל על פי דעת החפץ חיים, וספריו יהיו נר לרגליו, ואכן כל ימיו היה אדוק בהחלטה זו, כל פעולה שהיה עושה היה מתבונן אם ראוי לעשותה על פי השקפת החפץ חיים או לא, ואם היה נראה לפי דעתו כי למרן החפץ חיים לא היה ניחא ליה צעד מסוים, היה נמנע מלעשותו.

וכך היה נוהג כל ימי חייו, טרם כל פעולה היה מתבונן האיך לעשות את המוטל עליו מבלי לפגוע או מבלי להכשיל את הזולת, וכך סיפר רבינו: בילדותינו היה אבי מורי נזהר מאד, שלא להכשיל אותנו בענין מצות כיבוד אב ואם, ולכן היה שוקל לפני כל ציווי שציווה אותנו, אם תהיה בנקל לקיימו או לא. לפעמים היה פונה אלינו בלשון מחוכמת: אינני רוצה לומר לך ולצוות עליך לעשות כך וכך, שלא להכשילך חלילה במצות 'כבד את אביך' אם לא תעשה זאת... לכך איני גוזר זאת בגזירת אב, רק מציע לפניך, שאם תרצה תעשה נא בבקשה כך וכך, אבל אין אתה מחוייב בדבר...

גם בעת שהוציא לאור את ספרו מעדני השולחן ראו אצלו ענין זה של קדימת מחשבה למעשה, מצד אחד רצה מאוד בהוצאת הספר, הוא ידע שספר מעין זה הוא נחוץ מאוד לבני דורינו, הרי על יורה דיעה אין ספר המכריע ההלכה למעשה, כמו שיש על אורח חיים ספר משנה ברורה, וידע שע"י הוצאת ספרו יזכה את הרבים, אך מאידך היה לבו נוקפו, שמא יביאו הדבר לידי פרסום וגדלות, והיה לו צד שלא להוציא את החיבור מחמת זה, כי הן אמת שיש בה זיכוי הרבים, אבל אם היא מביאו לידי גדלות אפשר שאין זה רצוי לשמים. אך לבסוף הכריע כן להוציאו לאור, מאחר שלא היה יכול להחמיץ הזדמנות כעין זה, לזכות את הרבים.

עוד סיפר רבינו שליט"א: זכורני שבת אחת שלא שרנו זמירות שבת קודש בקול, כי אם בלחש. היה זה כשבבית אחד השכנים, ארע אסון ל"ע באותו שבוע כשנפטר להם ילד, ולכן טרם אותה שבת החליט אבי מורי שאין זה ראוי שנשיר ונזמר הזמירות בקול כדרכינו. משום שזה יראה בעיני השכנים, כמי שאין משתתפים ואין מרגישים בצערם, ועולם כמנהגו נוהג בשירים ובזמירות, וכדי שלא לגרום להם צער ממחשבה כזו, נמנעו באותה שבת משירת הזמירות בקול.

גם כשראה לנכון לעורר את הזולת, ראה לעשותה באופן שהלה לא יפגע מכך, באחד הימים הבחין בשני בחורים שהיו משוחחים ביניהם בזמן שהציבור היו אומרים עלינו לשבח, ובמקום לומר להם שלא התנהגו כדבעי, ניגש עליהם ואמר להם אילו הייתם יודעים מעלת אמירת עלינו לשבח לא הייתם משוחחים ביניכם בשעה שהציבור אומרו. ובכך נתן להם להבין כי הם לא עשו כשורה מבלי לתלות את הדבר ברעת עצמם.

כשמדובר באדם מעין זה, אשר כל ישותו ועבודתו היה על זה הדרך, לא יפלא איפוא כששמעו אותו בערוב ימיו אומר לעצמו, כי בעניני בין אדם לחבירו לא פגם ח"ו. היה זה כשהוצרך לעשות ניתוח לב, וליהודי בגילו המופלג לא היה זה ענין פשוט כלל, וטרם הניתוח היה עושה חשבון הנפש כדי להתעורר בתשובה, כי שמא לא יזכה לקום ממטת חליו ח"ו, ואז באותה שעה כשערך את החשבון בינו לבין עצמו, לא הבחין בנוכחות בני משפחתו, ואז שמעוהו אומר לעצמו 'ברוך ה' בדברים שבין אדם לחבירו ערכתי חשבון נפשי, ואין בי שום דופי'!

השי"ת יעזור שנוכל להתבונן בדרכיו ללכת בעקבותיו, ותהיה נשמתו צרורה בצרור החיים.

תקון שובבי"ם

כל יום שישי

עם מורנו ורבנו שליט"א בביה"מ זכרון משה

סליחות 11:45 | מנחה 12:15

טיב ההודעות

שיחתו השבועית של מורנו הרב שליט"א
בכל ליל שישי בין השעות 9:00 - 10:00
בבית מדרשנו רח' ישעיהו 7 י-ם
תפילת ליל שבת בזכרון משה בשטיבל "הדף היומי" שחרית של שבת בבית מדרשנו בשעה 8:30

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א במספר מיוחד וישיר
לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320
לשיחות באידיש: 073-2951321

עדכון זמני קבלת קהל בבית מורנו ורבנו שליט"א אך ורק בתא קולי שמספרו 052-7168366

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב ההלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

מיוסד על לימוד היומי בספר קיצור שו"ע כפי תקנת הקהילה
ערוך ומסודר לפי פוסקי זמנינו

הלכות לחם משנה ובציעת הפת ב'

א. גם הנשים מחויבות בלחם משנה, שהיו גם כן בנס המן (מ"ב סק"א).

ב. הככרות צריכים להיות שלימות (ס"א).

ג. בלחם חסר, י"א דאם החסרון אינו יותר מחלק אחד ממ"ח, לא מיקרי חסרון, וי"א דאפילו בחסרון מיעוט נמי לא מיקרי שלם (שע"ת סק"א), ולענין הלכה קימ"ל כדיעה ראשונה (מחצה"ש).

ד. לחמים הנדבקים יחד בכוונה, ואופין אותם כן ביחד, אם כשמפרידן אח"כ מקרי שלימות, י"א דכיון שדעתו להפרישן זמ"ז אינן חיבור ויוצא בהם י"ח לחם משנה גם בהיותן דבוקים (שו"מ), וי"א דיש להפרידן זמ"ז (מהרש"ם), (אורחות חיים ספינקא).

ה. אם אין לו פת שלמה אינו מעכב, ויכול לקדש אפילו על כזית פת (מ"ב סק"ב), ויקח שני פרוסות, דעכ"פ לחם משנה הוא אלא שאינו דרך כבוד (ערוה"ש ס"ה).

ו. מי שיש לו לסעודת שבת רק חלה אחת שלימה, אם עדיף לברך עלי' או לחלקה לשניים ולקיים מצות לחם משנה, לכאורה לא מהני שבירה לעשות לחם משנה (וכן כתב הנצי"ב בשו"ת משיב דבר או"ח סי' כ"א), ומדברי הנצי"ב יוצא דאם אין לו רק לחם שלם, נכון שאחר יבצענו שלא בפני הבוצע לשנים, וכך יביאנו לפניו, ובזה יצא ידי לחם משנה בשעת הדחק עכ"פ, אלא דבאם נמצא לפניו לחם א' שלם אין לו עצה אחרת, ובודאי אם יכול לצרף אצל הלחם השלם עוד פת הבאה בכיסנין שלם, בודאי הוא טוב בשעת הדחק (מנח"י ח"י סי' כ"ד).

ז. עוגה שנשרפה קצת ועדיין לא נחתך ממנה, יש אומרים דיוצאין בו לענין לחם משנה (מ"ב סק"ב).

ח. לא יחתוך בככר עד אחר הברכה, כדי שיהיו הככרות שלמות בשעת הברכה, והמדקדקים רגילים לרשום בסכין קודם הברכה (מ"ב סק"ה).

ט. נכון לנהוג שזה שבוצע יכוין לפטור בברכת המוציא את כל המסובין, וגם יאמר להמסובין שיכוונו לצאת בברכתו, כדי שכולם יצאו בלחם משנה (מ"ב סק"ב).

י. כשמוציא אחרים יאמר ברשות רבותי, אף על פי שהוא הבעל הבית, או הגדול שבסעודה, והוא מדרך ענוה (מ"ב סק"ב).

יא. י"א דיוצאים ידי חובת לחם משנה בשמיעה גם שהברכה של נהנין אינו יוצא י"ח ומברך בפני עצמו, מ"מ מצות לחם משנה על הבציעה קודם הנאת האכילה מהני בכך שליחות, ומהני גם קודם נט"י, ונט"י אינו הפסק ושייך מיכלא ונט"י בפ"א (אורחות חיים ספינקא בשם א"א מבוטשאטש).

יב. כיצד בוצע, אוחז שתי הככרות בידו בשעת ברכת המוציא, ובוצע התחתונה (ס"א ומ"ב סק"ג).

יג. וכדי שלא יהיה מעביר על המצות, יש להניח התחתון קרוב אליו יותר מן העליון, ונמצא שפוגע תחילה בתחתונה, או לוקחין העליונה בשעת ברכת המוציא ומניחין אותה למטה ובוצעין עליה (מ"ב סק"ה).

יד. וכל זה דוקא בלילי שבת, אבל ביום השבת או בלילי יום טוב בוצע על העליונה, והטעם הוא על דרך הקבלה (ס"א), וי"א דתמיד צריך לבצוע העליון, ואין חילוק בין סעודת היום לסעודת הלילה (כה"ח סק"ב בשם האריז"ל).

טו. ואינו צריך לבצוע שניהם, שהרי לא נאמר לחם משנה אלא בלקיטה (מ"ב סק"ד).

טז. ויש שנהגו לבצוע שניהם [רש"ל ושל"ה וכן הסכים הגר"א], ואם מקפיד על ההוצאה, עושה ג' חלות גדולות וג' קטנות, ובכל סעודה בוצע אחת גדולה ואחת קטנה, אבל העולם נוהגין כהשו"ע שאינו בוצע שניהם (מ"ב סק"ד).

יז. י"א דבשעת בציעה יהיו שתי הכיכרות בידו, ובוצע אחד מהם, ולא כאותם הנוהגים שמברכים על שתיהם ואחר הברכה מניחים כיכר אחד על השלחן ובוצעים על האחד לבדו (בא"ח ב' וירא סט"ו, כה"ח סקי"ב בשם האריז"ל).

יח. וי"א דרשאי להשמיט השניה מידו בשעת הבציעה, ודי במה שאחז שתיהן בשעת ברכת המוציא (שו"ע הרב ס"ב).

יט. מצוה לבצוע בשבת פרוסה גדולה שתספיק לו לכל הסעודה, ולא מחזי כרעבתן, כיון שאינו עושה כן בחול ודאי כוונתו שחביב עליו המצוה ורוצה לאכול הרבה (ס"ב ומ"ב סק"ו).

כ. אין המסובין רשאים לטעום עד שיטעום הבוצע, אף על פי שנתן הבוצע לפני כל אחד ואחד את חלקו (ס"ג מ"ב סק"ז).

כא. ואם יש לפני כל אחד לחם משנה, יכולים לטעום אף על פי שהבוצע עדיין לא טעם, ואף על פי שהוא מוציאם בברכתו יכולים לטעום לפניו (ס"ג מ"ב סק"ח).

כב. אבל אם אין לפני כל אחד לחם משנה, אף על פי שיש לכל אחד לפניו הכיכר שיאכל ממנו, מכל מקום כולם צריכים לסמוך על הבוצע שיש לפניו לחם משנה, ולכן אינם רשאים לטעום לפניו (מ"ב סק"ח).

כג. וצריך ליזהר מאוד לאכול מלחם משנה שבצע הבוצע, ולא מפרוסות המונחות מקודם על השולחן, שבזה לא קיימו דין לחם משנה (כמבואר במשנ"ב סימן קס"ז ס"ק פ"ג וכן דעת השו"ע הרב).

כד. לחם קפוא, י"א דמצטרף ללחם משנה (מנח"י ח"ט סי' מ"ב), וי"א דיש להחמיר, אלא אם במשך הסעודה יהיה ראוי, אפשר לצרפו ללח"מ (שבה"ל ח"ו סי' ל"א).

טיב המועדים

ימי השובבי"ם -

הודאה

טוב להודות -

אין אנחנו מספיקים להודות

כמה צריכים אנחנו להודות להקב"ה על כל דבר ודבר שנותן לנו, על שיש לנו אברים בריאים, רגלים ללכת בהם, וידים להשתמש בהם, ואזנים לשמוע, ועינים לראות, ופה לדבר, וכן שאר האברים, ועל עצם החיים, ואין אנחנו מספיקים להודות על כל הטובות שעושה לנו, ואילו היינו יודעים כמה רופאים יש על כל אבר ואבר של האדם, על כל מיני חולי ומכאוב שיש בעולם ואנחנו בריאים ושלמים בחסדי ה' אין זה אלא נס וחסד גדול מאתו ית"ש.

ועל ידי שמתבוננים בכל פרט ופרט מכל החסדים שעושה לנו זה מביא לאהבת ה' וליראתו, וזה מחייב אותנו לעבדו בלבב שלם, ולהיזהר שלא לחטוא ח"ו עם האברים והחושים שנתן ולא לגרום לצער את הקב"ה כביכול, ואין לך צער גדול מזה שאדם נותן לשני סכום כסף גדול והוא קונה עם זה כלי משחית להזיק את הנותן.

ותמיד צריך ללכת בדרך זו של הודאה ובפרט בימי השובבי"ם יעסוק בזה ביותר, והסיבה שמתרשלים בעבודת ה' זה מכיון שלא מכירים בחסדי ה', ויש רק טענות בלי אהבה, ועובדים בכפיה.

וראוי לכל אחד להשתתף בתפילה של שובבי"ם ובפרט בסיום ימי השובבי"ם שזה בחינת 'נעילה' ואז עושים את ה'מסירת מודעה' שכל העבירות שעברנו זה מחמת היצר הגזלן ולא עשינו זאת ברצון, וזה מקל מהעונש שזה נחשב כאונס ולא במזיד.

שאלו אותי האם יש ענין לעשות סעודה בסוף ימי השובבי"ם ולהודות להקב"ה שנתן לנו ימים קדושים אלו לתיקון החטאים, ואמרתי שיש ענין בזה.

להסתכל על העתיד

כמו שבגשמיות יש מושג שאם אדם נוסע במכונית ובאמצע הדרך נוצרת תקלה בגלגל, עליו לתקן את הגלגל ולהמשיך הלאה ולא להתחיל לחשוב ולחקור מדוע ואיך ארעה התקלה, כי הוא עכשיו באמצע הדרך.

כן הדבר בעבודת ה', שאדם צריך לתקן ולהמשיך הלאה ואל יתחיל לחשוב על העבר, כי הוא רק יתבלבל מזה ויפול לעצבות, אלא יהרהר בתשובה וימשיך הלאה, ובהרהור תשובה לבד הוא נחשב לצדיק גמור כמובא בגמרא (קדושין מט, ב) לגבי המקדש את האשה על מנת שאני צדיק, דינו שהיא מקודשת אפילו הוא רשע, שמא הרהר בתשובה. וחשבונות של העבר יעשה בהזדמנות אחרת, כי כשאדם נכשל ח"ו אזי היצר הרע רוצה להפיל אותו לעצבות ואז יוכל להכשילו יותר.

וידוע מה שאמר הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע שאפילו לאחר העבירה הגדולה ביותר, על האדם להמשיך בעבודת ה' כמו מקודם לזה, ואחר כך יעשה תשובה וחשבון הנפש.

והנה בפרשת תרומה ותצוה כתוב על ענין המשכן וכליו, וכל עם ישראל הביאו את כל הדברים שהיו נצרכים למשכן וגם הנשים טוו, ובסממני הקטורת היה גם את ה'חלבנה' שמרמז על הרשעים. וזה לימוד בין למשכן הכללי וגם למשכן הפרטי של כל אחד ואחד, שצריך להביא את הכל וצריך את כולם, ואם חסר ה'חלבנה' בקטורת חייב מיתה, כי הקב"ה אוהב את כולם. כך גם אצל האדם בעצמו יש את כל החלקים, וצריך לקיים את הפסוק 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך' - בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע (ברכות נד, א).

בזכות האבות והשבטים

ימי השובבי"ם מתחילים בחודש טבת שהוא מכוון כנגד שבט דן, ועל שבט דן כתוב בתורה (בראשית מט, טז): 'דן ידין עמו'. ויש ללמוד מכאן רמז לעבודת ימי השובבי"ם, שראוי בימים אלו יותר מכל השנה, לכל אחד החפץ בתיקון נפשו, שידון את עצמו ויעשה 'חשבון הנפש', ולראות היכן הוא עומד בעבודת ה' בכלל, ובעניני קדושה בפרט.

וימים אלו מתחילים בקריאת פרשת שמות, שבו מתחיל הפסוק הראשון: 'ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו', בו מונה הפסוק את כל שנים עשר השבטים. ורמז יש כאן, שרק בזכותם ובכוחם של האבות הקדושים ושבטי י"ה היו יכולים להחזיק מעמד כשירדו למצרים. וכן הוא אצל כל אחד שנמצא במצרים הפרטי שלו, אזי על ידי שהולך במסורת האבות ובדרכם של השבטי י"ה יוכל להחזיק מעמד עד שיזכה לצאת ממצרים לגמרי ולצאת משם ברכוש גדול.

טיב המעשיות

אשר ידבנו לבו

בספה"ק **נועם אלימלך** (ד"ה וזהו גדולים בא"ד) **מפרש:** "רצה לומר, על ידי אותו צדיק המנדב את לבו בכל מכל כל במחשבותיו, ומנדב את עצמו לשמים, על ידי הצדיק תקחו הכל וכו'" עכל"ק.

והיינו "איש אשר ידבנו לבו", שמנדב את לבו לשמים, ועושה הצדקה במסירות נפש בכל לבו ונפשו, מאיש כזה 'תקחו את תרומתי', שהוא יביא להשראת השכינה בישראל.

• ~ • ~ •

הרב הקדוש **רבי מנחם מנדל מרימנוב זצוק"ל**, בימי בחרותו התמיד בשקידה עצומה בתורתו, והיה יושב שעות רבות רכון על תלמודו, במסירות נפש ללא הפסק.

לאחר שסיים את הש"ס כולו כמה פעמים, עד שהיה כמונח אצלו בקופסא, **החל בלימוד הרי"ף**, והיה לימוד זה חביב מאוד אצלו, ומדקדק הדק היטב בכל תיבותיו ואותיותיו.

[כידוע דרכם של כמה מגדולי הצדיקים להגות הרבה בלימוד הרי"ף, וכן מנהג תלמידו הרה"ק **מהרש"ל מלענטשנא זצוק"ל**. וכמו שכתב **החיד"א זצוק"ל** בספרו **פתח עיניים** (ב"ק קיג.), **שהרא"ש היה לומד תמיד בסדרי הרי"ף**. וכן כתב מרן **החפץ חיים זצוק"ל**, שמן הראוי ללמוד בתמידות סדר רב אלפס שהוא כמו קיצור הש"ס].

אולם נפשו הרוממה ונשמתו הקדושה צמאה מאוד לקרבת אלקים טוב, ותדיר היה מחפש ומבקש מאוד את האמת. באחד הלילות ישב שעות הרבה ביגיעה עצומה בלימוד הרי"ף, ומתוך דבקות עצומה בתלמודו התיישב בחצות הלילה לעריכת **'תיקון חצות'** בבכיות ודמעות הרבה כדרכו בקודש, ובתוך כך נרדם כך על ספסלא דבי מדרשא.

והנה בחלומו התגלה אליו **רבינו יצחק אלפסי ז"ל**, הלא הוא הרי"ף שהיה דבוק מאוד בתורתו, זיו פניו היו מאירות וזורחות, וכשבת שחוק נסוכה על שפתיו, פנה אל רבי מענדלי רימנובער, ואמר: מענדל! מדוע זה תהמה נפשך כל כך? סע לך אל העיר **'ליז'ענסק'**, שם תמצא את אשר אהבה נפשך!

תיכף למחרת עם שחר ארז רבי מענדל את חבילותיו, ויצא לדרכו בנסיעתו הרחוקה ליז'ענסקה, והתדבק עד מאוד ברבו הקדוש **בעל נועם אלימלך זי"ע**, עד שנעשה לאחד מגדולי תלמידיו.

לאחר כמה שנים שהיה 'יושב' בליז'ענסק ספון כל כולו בהיכל קדשו של הצדיק, דובר בו נכבדות עם בתו של איש יהודי נכבד בעמיו, שהתחייב לפרנס את בני הזוג לכמה שנים, והיה סמוך על שולחן חותנו בטוב ובנעימים,

ספר טיב המעשיות לרבינו

סיפור לשבת

"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְּבֶנּוּ לִבּוֹ
תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" (כה, ב).

עד שהגיעה תקופת ה'קעסט' לקיצה, או אז נאלץ רבי מענדל לעזוב את בית חותנו ביחד עם זוגתו מחברתו **בקודש.**

הוא חיפש ומצא עיירה קטנה ושקטה, מקום שאין מכירים אותו, כדי שיוכל לשבת בהשקט באוהלה של תורה. - אך בענין הפרנסה לא מצא מקור מחיה, לכלכל **את ביתו.**

הלך אפוא הצדיק רבי מענדלי, התיישב בבית המדרש המקומי, והחל להגות בלימוד הרי"ף כדרכו בחשק נמרץ ובהתלהבות גדולה. השעות נקפו בזו אחר זו, ורבי מענדלי לא חש במרוצת השעון... כאשר גבר עליו הרעב לא הלך לביתו, ביודעו שבין כך הבית ריק ואין בו מאומה. רק אשתו הצדקנית היתה באה אליו אל בית המדרש, **לשאול בשלומו ולראות מה נעשה עמו.**

כך חלפו להם יומיים תמימים בהם לא בא שום דבר מאכל אל פיו, והיתה זוגתו המסורה דואגת ודואבת עד מאוד, ויותר ממה שהתעגמה מחמת רעבון ליבה עצמה, דאגה על רעבון בעלה, שמא יפריע הרעב את תלמודו **הנעלה, אך לא ידעה מה יכולה לעשות בענין.**

למחרת ראתה והנה בעלה הצדיק נחלש מאוד, עד שהחלה לחוש לחייו, כאשר זה שלושת ימים שלא אכל ולא כלום! ולא פסק פומיה מגירסא. בלית ברירה ומתוך בושה נוראה, ניגשה בצר לה אל המאפייה המקומית, **וביקשה והתחננה לחתיכת לחם קטן...**

צחק ממנה האופה, וכי 'בית תמחוי' הוא כאן? הגידי נא לבעלך שייצא לעבוד קצת! ולא יישב כמו בטלן בבית **המדרש יום ולילה, וימתין שירד לו 'מן' מן השמים!...**

אך האשה לא מרפה, היא ביקשה והתחננה שוב ושוב, לרחם על נפשה ונפש בעלה הצדיק. עד שדמעותיה רככו מעט את לבו של האופה, ולפתע הרצינו פניו, ופנה אל האשה ואמר: אציע לך אפוא 'עסקא' מעליא... הבה נא נערוך 'חוזה' בינינו, אני אתן לך ולבעלך 'כיכר לחם' שלמה **מדי יום ביומו, תמורת 'חלק העולם הבא' שלך!**

לא נותרה בפניה שום ברירה אחרת, והיא נאלצה אפוא להסכים להצעתו של האופה. הם התיישבו על אתר, ערכו 'שטר חוזה' כדת וכדין, העמידו עדים ובקנין גמור מכרה האשה בלב כבד את כל חלקה לעולם הבא, ותיכף רצה **עם כיכר הלחם שבידה אל בעלה הצדיק לבית המדרש!**

כשהגיעה הרבנית הצדקנית לבית המדרש, היה כבר **הצדיק באפיסת כוחות, על סף התקפת 'בולמוס'** רחמנא **ליצלן, ותיכף הגישה לפניו את ארוחתו הדלה, אשר ממש החייתה את נפשו, ושמח מאוד על כך שיוכל להמשיך** בלימודו.

| המשך בעמוד ד' |

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'מרופא למרפא'

בום!!! קול חבטה עזה הפרה את שלוות הלילה, הרעש הגיע מכיוון חדר הילדים, כעבור שניות אחדות שבר את הדממה קול בכי עז. מיהרתי לחדר בחרדה גדולה, על הרצפה מצאתי את בת השנתיים שלי כאשר היא מנסה לקום ולא מצליחה.

היא טיפסה מעבר למעקה הלול ופצעה את רגליה.

לאחר שבדקתי כי לא נפגעה בראשה ושאר אבריה ב"ה בשלמותם מיהרתי לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

בבית החולים הכל הלך בעצלתיים הלוא מקרים דחופים יותר מגיעים לפתחם ובתי הסובלת אינה סיבה מספקת לטיפול מהיר. עד שהרופא התפנה לבדוק אותה חלפו להם שעתיים תמימות, עוד שעה ארוכה המתנו בתור לצילום ועוד שעה לתוצאות הצילום וכך חלף לו כמעט כל הלילה.

בשעה ארבע לפנות בוקר נקראנו לרופא, הרופא קבע כי עליו לגבס את בתי בשתי רגליה מכף רגלה עד המותן והכין אותי להחלמה ארוכה וקשה כאשר בתי לא תוכל לזחול או לילך שבועות ארוכים, רגע לפני שהחל במלאכתו אמר כי על הילדה להיות בצום שעתיים לפני הגיבוס ושאל אם הילדה אכלה בשעתיים האחרונות, השבתי שאכלה לפני חצי שעה.

"אם כך המתינו בחוץ שעה וחצי!" אמר בקוצר רוח ואף הרים קולו בעוינות.

כעת כבר נשברתי לחלוטין, גם ילדה סובלת, גם לילה בלי שינה וגם להמתין המתנה נוספת כאשר העייפות והתשישות מתגברים עלי?!

פתחתי את התהילים והשלכתי יהבי אל ה'.

כעבור עשרים דקות ביצעו החלפת משמרות כאשר הרופא היוצא הסביר לרופא הנכנס כי עלי להמתין עוד שעה עד לגיבוס... בסיום החלפת המשמרות נקראתי שוב לרופא, הפעם עמד שם רופא אחר, רופא נינוח בעל מזג טוב. הרופא שהסתבר כמומחה בתחום ראה את הצילומים וקבע נחרצות כי בתי אינה צריכה גיבוס כלל כי אם תחבושות מיוחדות והבהיר כי חשוב מאוד לתת לילדה ללכת על רגליה בקצב שלה כפי שהיא מתקדמת מעצמה וזימן אותי בעוד שבועיים לביקורת...

הפכת מספדי למחול לי, אכן החלימה בתי באורח פלא ותוך שבוע כבר התהלכה וקיפצה כמקודם ב"ה.

דווקא האוכל הציל את בתי מסבל נורא ומיותר של גבס על שני רגליה...

בעל המעשה: ק. מ.

המעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

והנה באמצע סעודתם הבחין הרבי הק' בדמעה קטנה שנשרה מעיניה של זוגתו הצדקת, וראה שנפשה עגומה עליה והיא עצובה. פנה אליה הצדיק בלב רחום וחנון, מדוע זה תצטערי? הלא זכית עתה ממש להחיות את נפשי!

הרבנית הצעירה החלה בוכה בלב מר, וסיפרה על ה'מחיר' שנצרכה לשלם בעד הלחם אשר הם אוכלים, ושנתנה על כך את כל חלקה בעולם הבא! - 'הנה עולם הזה כבר מזמן אין לי'... מירדה בבכי, כי עניים ודלים אנו באין פרוטה לפורטה, אבל החזקתי את עצמי תמיד בכך שלכל הפחות יהיה לי עולם הבא... אך עתה שמכרתי גם את כל חלקי לעולם הבא, נמצאתי אם כן דחויה משתי עולמות, [פאר ווארפען פון ביידע וועלטען], לא עולם הזה ולא עולם הבא!

הצדיק כשומעו לא נבהל, הוא חייך אליה במאור פנים, ואמר: אין לך לחשוש מזה כלל וכלל, כי זו המצוה שהצלת עכשיו את חיי, במחיר עצום ובמסירות נפש שכזו של מכירת כל העולם הבא שלך, שווה פי כמה מונים מכל העולם הבא שהיה לך עד עכשיו! - כאשר **להדיא אמרו רבותינו ז"ל** (סנהדרין לז.) "כל המקיים נפש **אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא".**

ומלבד זאת, הוסיף הצדיק, אין כל אותה מכירה חלה כי אם על חלק העולם הבא שהיה לך עד עכשיו, ולא על העולם הבא שתקני לך מכאן ולהבא! - וגם אין לך להצטער על זה החלק שמכרת לאותו יהודי, כי נצרך **הוא לו לתיקון נפשו ונשמתו, ואין לך להצטער עבורו.**

והעיקר, המשיך הרבי לנחמה ולדבר על ליבה, שכל מה שנתת לא היה אלא בחלק עולם הבא הפרטי שלך, אבל מכל העולם הבא שלי לא נתת ולא כלום! והרי כל עצם האפשרות שיש בידי לעסוק כאן בתורה הכל בזכותך! כאשר הצלת את נפשי מחרפת רעב, **ועל דרך שאמרו ז"ל** (נדרים נ.) "שלי ושלכם שלה הוא" ע"ש. - והרי אין לך עולם הבא יותר משכרה של יגיעת התורה, ואף הנשים מובטחות באותו שכר, **כדאיתא בגמרא** (ברכות יז.): "באתנויי גברייהו בי רבנן, **ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן" ע"ש.**

ודעי לך, סיים הצדיק, שכל זה היה ניסיון מן השמים, שרצו לנסות אותנו אם נעמוד בעתים קשים של רעב גדול, ומאחר שעמדנו בו במסירות נפש, והוכחת שהנך מסכימה לוותר גם על עולם הזה וגם על עולם הבא בשביל התורה, הרי שמכאן ואילך תרום קרנך, ולא תדעי עוד חרפת רעב!

ואכן לא ארכו הימים ויצא שמעו של הצדיק בכל הארץ, עד שנעשה לאחד מגדולי הצדיקים מנהיגי הדור, ותלמידים רבים נהרו אליו לרימנוב.

וזכתה הרבנית הצדקנית לנחול בשופי משתי העולמות, גם עולם הזה וגם עולם הבא, כהבטחת **בעלה הצדיק, זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.**

['פרטיות' - קובץ 2]

• ~ • ~ •

מחו' הגה"צ רבי חיים אורי פריינד שליט"א, חבר הבד"ץ העדה החרדית פה עיה"ק ת"ו, כשהשיא את אחד מילדיו נצרך לסכום עצום של 25,000 לירות, שהיה סכום גדול מאוד באותם ימים, כפי שהתחייב עבור רכישת הדירה לבני הזוג.

לא ידע הצדיק מנין ישיג סכום מפולפל שכזה, והתפלל לפני השם יתברך שיעזרנו במצוקתו, ושם בה' מבטחו.

והנה בהגיע יום האחרון לתשלום מחיר הדירה, הגיע שליח מאת המוכר, שאם לא יסלקו את החוב עד תומו בו ביום, הרי שאיננו מחויב לקיום החוזה, וברשותו למכור הדירה לאדם אחר!

באותה שעה לא היתה בידו של ר' חיים אורי אף לא לירה אחת! והוא לא ידע מהיכן יתחיל בתשלום החוב... **הוא נטל אפוא את ספר התהלים לידו,** והחל באומנות אבותיו לדורותיהם, בשפיכת נפשו לפני ה'.

והנה בשעות המוקדמות של אחר הצהריים הגיע לביתו שליח מיוחד, **ציר נאמן מאת הגה"ק בעל 'ויואל משה' מסטמאר זצוק"ל, מרא דארעא דישראל, ובידו ש'יק המחאה על סך של 25,000 לירות במדויק! לא** פחות ולא יותר, ותיכף שלח רבי חיים אורי לסלק החוב.

אמר על כך רבי חיים אורי שליט"א, שיהודי הפועל ועושה רבות ונצורות במצות הצדקה במסירות נפש! ומקיים בהידור את מאמר הכתוב **"אשר ידבנו לבו",** לתרום את כל לבו בשביל מצות הצדקה, מן השמים מסייעים בידו, שתגיע צדקתו בשלמות הנצרך, וכך זיכוהו מן השמים לכוון את הסכום הנצרך במדויק, ובזמן המדויק!

באותו מעמד נשא משלו, ואמר: למה הדבר דומה, לאוכל שהאדם אוכל, הרי רובו של מאכל נדחה ויוצא מן הגוף, ונעשה ממנו צואה... אבל המעט שנשאר הוא מחזיק ומקיים את הגוף. - כן הדבר במצות הצדקה הנשגבה, כמה אלפים ורבבות נשפכים בתרומות וצדקות בעולם, אך חלק גדול מהם אינו מגיע למקומות הנכונים, ולעניים ההגונים... מן השמים משמרים על מעט הצדקה הנתרמת בשלמות ובמסירות נפש, שתגיע בזמן הנכון אל הנצרך הנכון!

['פרטיות' - קובץ 6]

לעילוי נשמת
הגאון הצדיק
רבי לוי זצוק"ל
בן הגה"ק
רבי גמליאל הכהן
זצוק"ל
נלב"ע שבת קודש פרשת
תרומה בעת רעוא דרעוין
ב' אדר תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצו"ב

לע"נ ר' ישראל נתן נטע ב"ר דוד צבי הכהן ז"ל דוד ב"ר משה ז"ל

לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה

לע"נ רבי דוד צבי ב"ר יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי הי"ו

לע"נ האשה מרים בת ר' דוד

לע"נ הרב חיים נתן בן יבחלט"א ר' יצחק הלוי סגל ר' אברהם יצחק בן ר' צבי דוד הכהן הינדא ביילא בת ר' דוב הלוי

~ הכל בשקל ~ רח' בר אילן 43 י-ם טל' 052-7619268

Access Credit צ'יינג' טל' 02-6516090

גל-פן

לע"נ שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה

לע"נ ר' יחזקאל ב"ר צבי ז"ל | ולרפואה שלמה ולהצלחת לאה בת איידל תחי' נתרם ע"י בנם יחיאל יהושע הי"ו

לע"נ ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול

גרפצ'יק טל: 02-5002321

רפאלי ביטוחים 02-5377177

קשת הרשת 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-3331109 05276-10455 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should
Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173